

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Oroszházi **HARANGSZÓ**

VIII. évfolyam 4. szám · 2001. augusztus

„Kelj fel, és járj!”

**Harmadik
Országos
Evangélikus
Találkozó**

Oroszháza, 2001. augusztus 18–19.

Befejezzük, de ne legyen vége!

2000. január 1-jével magyar hazánk történelmének egyik – lelki-szellemi értelemben – legértelmesebb időszak kezdődött el. Gyakran hallottuk a latin eredetű fogalmat: *millennium*. De itt nem egyszerűen egy idegen eredetű szóról kellett megemlékezni, hanem magyarságunkról, létünkéről, 1000 évünkről, valamint a 2000 éves keresztyénségről.

Lehetőséget kaptunk Istentől arra, hogy rácsodálkozzunk a titokzatos, izgalmas valóságra: még mindig vagyunk. Sokan akarták már nemlétünket, de a magyarság mindig túlélte a vészeket, viharokat, mert életfájának gyökérzete mélyen a 2000 éves keresztyénség talajából vette éltető erejét. Képes volt történelmi viharok közepette nemcsak megmaradni, hanem gyarapodni is, itt a Kárpát-medencében. Gyarapodott is egészen addig, míg gyökere a keresztyénség lelki táptalajába kapaszkodott. De attól kezdve, hogy hitében megroggyant, a keresztyénségtől – többségében – elfordult, egyházát megtagadta, jelentősen megugrott az abortuszok, az öngyilkosságok, az alkoholizmustól szenvedők, a széthulló életű emberek száma. Sajnos csak lelki és szellemi vakság nem képes látni azt, hogy milyen romlás következett be nemzetünk legutolsó, mintegy fél évszázadában.

Meghatóan szép lehetőséget kaptunk Istentől az elmúlt mintegy másfél évben, hogy tisztességesen és méltóképpen emlékezhessünk meg emberi és nemzeti létünk igazi gyökereiről, a keresztyénség 2000, magyar hazánk 1000 évéről. Isten különös kegyelme, szeretete és figyelme magyarságunk iránt, hogy számos, lélektani értelemben hangszúlyos alkalmat kaptunk az ünneplésre, hiszen az egyetlen olyan nemzet vagyunk Európában, amelyik egyszerre ünnepelhette a 2000 és az 1000 esztendőket. Amíg Európa többi országában Jézus Krisztus 2000 évvel ez előtti születésére emlékeztek, addig mi ezt összekapcsolhattuk az 1000 éves magyar hazával. Nagyon szép és tartalmas előadások hangozhattak el ezek összefüggéséről és összekapcsolhatóságáról. Hazai és külföldi tudósok hatalmas szellemi kincsesbányát aknáztak ki ebből az alkalomból, így például a Németországban élő Dr. Tempfli Imre történész, aki „Mit adott a keresztyénség a magyarságnak” címmel Stuttgartban tartott előadást. Hihetetlenül csodálatos ívet vázolt fel a történész, hogy mennyi mindent kapott a magyar nemzet a keresztyénségtől: kiemelkedő személyeket csodálatos alko-

tásaikkal együtt, erkölcsi tartást és jövőbe segítő hitet, szellemi perspektívákat és reménységet. Más előadók is tanítottak bennünket ugyanebben a témában, hogy mi mindent kaptunk a keresztyénségtől: „Neves embereket adott” – „Oktatta a népet” – „Vallásszabadságot” (Útitárs, internet) és kultúrát, szellemi leletet.

Megyénkben és hazánkban szép és tartalmas ünnepségekre került sor: millenniumi zászlók átadása, szobrok és emlékművek emelése, tartalmas megemlékezések, amelyek mind nemzeti és egyéni identitásunkra akarták felhívni a figyelmünket. Arra, hogy lelki-szellemi kapaszkodó és tartás nélkül elsüllyedünk a múltandóság mocsarában. Nem magyar nemzetünk lenne az első, aki felkerülne az eltűnt népek listájára. Herder jóslata fenyegető vésként jelent meg hazánk egén az utóbbi évtizedekben, amikor rohamos fogyásunkat kellett tapasztalunk. S egyelőre annyit sikerült elérnie kormányunknak, hogy lassabb lett a fogyás; már ez is biztató tendencia. A 24. órában érkezett az ünneplés lehetősége, a szellemi és lelki tartalom, ami nélkül a lejtőn nem állhattunk volna meg, s a negatív tendenciák sem mérséklődnek.

Fanyalgások?

Hogy mindig vannak fanyalgók? Talán úgy kerek a világ, hogy mindig legyenek, akiknek semmi sem tetszik, akik megvetően és lebiggyesztett ajakkal igyekeznek sziszegni, hogy minek ez a magyarkodás, nemzetieskedés. Akik törhetlenül törekedtek beleverni a csúfot ünnepeinkbe, álkifogásokra támaszkodó kozmopolitaként és liberálisként tetszelgő demagóg szövegekkel igyekeztek megrontani az ünneplés lelkiségét és jó ízét. A demagógiára mindig vevők fel is kapták ezeket az áljelszavakat és álaggodalmakat, és volt egy nagyon szűk átmérőjű fanyalgás, ünnep- és ünneplésrontás, de mi is csak azt mondhatjuk, amit a Názáreti mondott a kereszten: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek”. S ha a Názáreti Jézus, a mi Megváltónk ilyen szenvedő szeretettel tudott szólni, követésében szent kötelességünk nekünk is a türelmes megbocsátás gyakorlása. Ám tudnunk feltétlenül szükséges a fanyalgások eredetét, célját.

Voltak okoskodók, akik tudálékos izgatottsággal akarták világgá kürtölni, amit minden, a Bibliával, a keresztyénség keletkezésének történetével foglalkozó álmában is tud, hogy az időszámításunk

datálása nem abban az értelemben precíz, amit a számok elénk adnak. Jézus Krisztus születésének dátumát nem tudjuk a mai anyakönyvek precizitásával definiálni, ehelyett sokkal fontosabb a történelmi tény: mintegy 2000 évvel ez előtt Isten Fia megváltóként beleszületett e világba. Vannak történelmi dátumok, ahol a szellemi és lelki tartalommal rendelkező dimenziók a pusztá tényeknél fontosabbak.

Voltak, akik nacionalizmust kiáltottak, akik keresztyén kurzustól rettegtek, akik az egyéni döntés szabadságát féltették. Mégis ünnepeltünk.

Az ünneplés vége felé

2001. augusztus 20-án letelik a millenniumi év. Elmullik az ünneplés, de szívből remélem, hogy ez az ünnepi időszak a magvetés éve volt. Bizony, még sokan nem értették meg, hogy mennyire életbevágóan fontos események történtek ebben az időszakban. Hisszük, hogy a jó mag gyökeret ereszt a szívekben, lelkekben, és meghozza áldott gyümölcseit is.

Magvetés volt ez a nemzet számára. Ahogy Petőfi írta: Talpra magyar! Most nem kell forradalmi lelkülettel nekitámadnunk senkinek, csak saját lábunkra kell állni, nemzeti öntudattal, de sosem mások ellenében. Épp elégszer leverték bennünket ahhoz, hogy elérkezzen a bölcs hazafiság, hazaszeretet ideje. Csak egy kívánatos jelét említem: örömmel és felszabadultan énekelje mindenki a magyar Himnuszt, és a csodálatos Szózatot.

Magvetés volt ez a 20 hónap az egyén számára is. Mert életünk téjje nemcsak a földi, a világi siker, s ha elmaradna, akkor értelmét vesztené minden. Éppen azon a vasárnapon, amikor ezeket a gondolatokat formálok, fő téma az örök élet (1Jn 5,10b-13). Istentől azért kaptuk az ünneplésnek e szent alkalmait, hogy újra szembesüljünk létünk legfőbb kihívásával: hol töltjük majd az örökkévalóságot?

Nemzet és egyén egyszerre kapott lehetőséget bűnbánatra és megtérésre. De legalábbis magvetésszintjén: ha nem tegnap, ha nem ma került volna sor bűnbánatra és megtérésre, akkor az elvetett mag, Isten igéje, előbb vagy utóbb szárba szökkenhessen, meghozva a maga jó ízű gyümölcseit. Nemzet és egyén számára. A nemzet számára a minden tekintetben gazdag, egészséges jövő formájában. Az egyén számára az örök élet valóságában. Mert az sem mindegy, hogyan élhetjük földi életünket, s az sem, hogy hol töltjük majd az örökkévalóságot.

A találkozástól a kapcsolatig

A mikor egy esztendővel ezelőtt a Bajor Tartományi Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház újra meghosszabbította a partnerkapcsolatról szóló szerződését, ez a mondat gyakorta elhangzott: „*Aus Begegnung wurde Beziehung*” – A találkozástól eljutottunk a kapcsolatig. Gyülekezeteink és intézményeink sokat kaptak a testvérkapcsolat révén, mind hitben, mind gazdaságilag épülhettek – a német testvérek által. Az intenzív kapcsolat hozzájárult „Hajnal” Óvodánk szakmai és esztétikai átalakulásához. Most gyülekezetünk egésze a III. Országos Evangélikus Találkozóra készül, abban a reménységben, hogy az majd kapcsolattá formálódhat.

Vajon mit takar számunkra ez a szó: találkozás? Ha ismerős jön szembe velünk az utcán, odaköszönünk neki, s erről így szólunk otthon: találkoztam vele. De a „Találkozók” mindig nagyobb horderejű alkalmak. Több évtized múltán összegyűlnek a régi iskolatársak, akár pedagógusaikkal, és visszaemlékeznek a diákévekre. A családi találkozók nagy ünnepeken történnek; szétszóródott családok esetén pedig külön hétvégét is igényelhetnek. A találkozás általában valakinek a megpillantását jelenti, s rövid időt ölel fel. Nem tagadhatjuk viszont, hogy akár egy pillanat is lehet olyan érzelmekkel telített, hogy örökre emlékezetessé lesz számunkra. Egy futó találkozás alkalmával is közölhetünk olyan fontos dolgokat egymással, amik az azután következő időszakra nagy kihatással vannak. S per-se az sem mindegy, kivel találkozunk. Ha egy hírességgel, államférfival, akkor egyetlen kurta köszöntés is különös találkozásként kerül fel életünk könyvébe.

A találkozás azonban akkor igazán sikeres, ha többször is megismétlődik, ha kapcsolattá, szorosabb viszonyná válik. Attól lesz kapcsolat, hogy hiányoljuk a találkozások örömét, és várjuk a viszontlátást. Amíg a találkozás rendszertelen és esetleges, addig a kapcsolat eleven és ápolat valóság. A találkozás lehet felületes, a kapcsolat azonban mindig a bensőbb rétegeinket, lelkünk mélységeit érinti.

Mi is találkozóra készülünk, abban a reménységben, hogy az kapcsolattá formálódhat. Nem csak egymással, az országunk távolabbi egyházmegegyeiben élő testvérekkel, régen nem látott ismerősökkel akarunk most találkozni, hanem az élő Istennel.

A Szentírás lapjain megelevenedő történetek beszámolnak arról, milyen kü-

lönlegesen szép és megdöbbentő találkozásokban volt részük például az ósátyáknak. Jákob a Jabbók-gázlónál tusakodott Valakivel. Később Mózes is találkozott Istennel a Sion-hegyén és aztán minden alkalommal a szent sátorban, s bár szerette volna látni, csak hátulról szemlélhette. Az újszövetség népe számára az Úr Jézus Isten. Ő az, akiben találkozhatunk Vele. Az úgynevezett találkozási történetek szereplőit mindig irigyeljük, mert azt gondoljuk, ők – hozzánk viszonyítva – kivételezett helyzetben vannak. Azt hisszük, jobb az angyaloknak, mint az embereknek, mert gyakrabban láthatják Istent, dinamikusabb kapcsolatban lehetnek Vele. Isten mégis mindannyiunknak szeretné felfedni titkát, szeretne velünk kapcsolatba lépni. Erről Frieder Harz így ír az „Útmutatás bibliai történetek elmondásához” c. valláspedagógiai segédanyagában „... a találkozási történetekben első rendben arról van szó, miként mutatja meg magát Isten az embereknek, az cseng bennünk vissza, ki Ő számunkra, s a hozzánk való viszonyából is tapasztalunk valamit. Isten megmutatja Magát nekünk, hogy a Belé vetett bizalmunkat erősítse, hogy elvárásainkat és reményeinket táplálja. Megmutatja magát, hogy elismerést és megbocsátást ígérjen nekünk, és hogy szemünk elé állítsa az e világban ránk váró feladatainkat. Amennyiben [...] olyan történeteket mondunk el, melyekben Isten megjelenéséről van szó, segítünk, hogy Istenről alkotott elképzeléseink összefüggésben álljanak azzal, amit Isten az életünk számára jelent.” Isten ugyanis nem egy távoli Alkotó, vagy Bölcs világkormányzó csupán, hanem Ő az, aki beszél velünk, aki tesz értünk.

Az újszövetség népe úgy vallja: Jézus Krisztusban találkozhatunk Istennel. Benne, Átala lehet tapasztalatunk arról, milyen hozzánk az Úr. Amikor Krisztust hirdetjük, akkor Isten van jelen. Amikor Isten ígéje, az evangélium szól, akkor tulajdonképpen maga Isten szól hozzánk. Amikor Krisztus testével és vérével élünk, akkor maga a Mindenható adja magát nekünk, mellénk áll, érezhetjük a szentség titokzatosságában megbocsátó és életet gyógyító Lelkét. Isten egyszülött Fián keresztül akar találkozni velünk, megszólítani minket, belenyúlni életünkbe, s szeretne velünk egy ápolat szeretetkapcsolatot kialakítani. S bizony nem Rajta múlik, ha ez meghíúsul, hanem az emberi szívek keménységén, a mi konokságunkon, vagy értetlenségünkön.

A III. Országos Evangélikus Találkozó azért jelent nekünk olyan sokat, mert érezzük: hatalmas megtiszteltetés egy ilyen bizonyágtételi lehetőség. Urunk akar közel lépni sokakhoz, a mi munkánk, hittel végzett szolgálatunk segítségével. Jézus Krisztus lesz közöttünk, ígérete szerint, de Ő tovább akar lépni másokhoz, azokhoz is, akik most még elfordulnak Tőle, akik nem akarnak Vele beszélni. Az Úr Jézus már sokunkkal találkozott, vajon élő kapcsolatunk van Vele azóta is? A Fenséges lehajolt hozzánk is és kéri, valljuk meg ezt másoknak. Biztos vagyok abban, hogy Ő most találkozni akar a tőle oly' messze lévővel; segítünk nekik közelebb kerülni. Nekünk kell arról szólnunk, miért jobb a valódi kapcsolat a találkozásnál. Nekünk kell kapcsolatban maradnunk Jézussal, hogy „sikerülhessen” ez a szép vállalkozás.

Adja meg Isten, hogy ne csak emberi téren legyenek sikeres találkozóink, hanem akár most, augusztusban is nagy erejű találkozásban legyen részesek, még hit nélkül élő embernek, s adja meg nekünk is, hogy láthassuk a kapcsolattá érő találkozás áldásait. Saját életünkben, de azokéban is, akiket ránk bízott a velünk szüntelen kapcsolatban álló Úr.

„Miért kell nekünk mindent másodkézből kapnunk, s hozzá egy olyan nemzet szája ízéhez alkalmazva, mely tőlünk idegen érzésben, gondolkodásban? [...] Merítsünk az eredeti forrásokból [...] ne legyünk szellemi gyarmata egy országnak sem, de mindegyiktől tanuljuk el, ami javunkra szolgál.”

„Egyetlen nyelv van itt, amelynek kiejtését nem gondolja senki: a magyar. Vagy azt hiszik, úgyis tudja mindenki, vagy azt, hogy mindegy: akár jól, akár rosszul ejtjük, csak megértjük egymást. A gondozás hiánya meg is látszik. Hozzuk rendbe előbb a beszéd, a kiejtés lelki alapját. Akkor szinte magától megjavul a kiejtésünk.”

[Kodály Zoltán]

A III. Országos Evangelikus Találkozó elé

*Mert egymás hite által épülünk.
[Róm 1,12]*

A mikor a presbiteri ülésen meghal-
lottam, hogy 2001. augusztus
18–19-én Orosházán lesz a III. Országos
Evangelikus Találkozó, akkor az 1941-
ben tartott Evangelizációs Napok jutot-
tak eszembe. A lebonyolítására az akkori
Kisbirtokos Székház (ma ruhágyár) bál-
termében került sor. A terem zsúfolásig
megtelt. Ez az evangelizációs előadás-
sorozat több volt, mint egy prédikáció, több
volt mint egy bibliaóra. A közvetlen han-
gú beszélgetési stílus közelebb vitt ben-
nünket egymáshoz és Istenhez. Jól em-
lékszem Galáth György csömöri lelkész
úrra, aki hitről, szeretetről, erkölcsről és a
lélek megbékéléséről beszélgetett ve-
lünk. Végül azt mondta: Ha valakinek
olyan lelki problémája lesz, hogy azt sem
szüleiével, sem hitoktató lelkészével nem
tudja, vagy nem meri megbeszélni, írjon
neki, és ő válaszával megpróbál segítsé-
gére lenni. Nekem volt egy lelki problé-
mám, és azt megírtam Galáth lelkész úr-
nak. Gyönyörű szövegű levelet kaptam
tőle, amelynek révén megtaláltam a kive-
zető utat. Ha nem lett volna ez az evange-
lizációs, közösségi beszélgetés, imádko-
zás, sokkal nehezebben tudtam volna
problémámon úrrá lenni.

Akkor, 16 évesen, még nem gondol-
tam, hogy majdan a magnézium bioké-
miájának professzora és a New York-i Tu-
dományos Akadémia tagja leszek, és
azon az egyetemen fogok előadni Szege-
den, ahol valaha tanultam. Miért sikerült
ezt elérnem? Azért, mert ettől fogva szün-
telenül éreztem, hogy Isten fogja a kezem
és vezet. Bár volt úgy, hogy azt gondol-
tam, most elhagyott az Isten, később
mégis beláttam, hogy az a „vargabetű”,
amit meg kellett élnem, mégis a javamat
szolgált, mert néha a lélek a vereségek-
ben tisztul meg és erősödik.

Az Istenre, az Ő szeretetére az első in-
dítást Édesanyámtól kaptam. Ő fogta
először imára kis kezemet, mert szüksé-
gem volt az Ő biztató szavára, e kéttagú
kis közösség megtartó erejére. Később
Székely Béla és Orbán János tanítóim a
hittanórákon, a diakonissza Ida nővér pe-
dig az ún. vasárnapi iskolában – amelyet
az akkori Nőegyleti Házban tartott – erő-
sítették meg isteni hitemet. Ida nővérnél

Ravasz Fricivel, Márta testvérével és a
többiekkel lelkesen versenyeztünk, hogy
a Bibliában ki találja meg előbb a felvetett
idézetet. Ez is egy, de már nagyobb kö-
zösség volt.

A közösségnek, az együttműködésnek
lélektisztító hatásának írásos bizonyíté-
kát presbiter apósom, Tarr Pál iratai kö-
zött lévő egyszerű postai lapon találtam
meg. A feladó helyéül „Gyenesdiás,
Evangelizációs Napok” volt megadva. A
lapon ezt olvastam: „Kedves Pali bátyám!
Az evangelizációs napokon való úrvacsor-
avétel előtt bocsánatot kérek Tőled azért,
hogy az egyik ülésen megsértettelek. H.
Béla.” Ha H. Béla nem kerül ezen gyüle-
kezeti élő közösségbe, talán soha nem
szabadult volna meg e lelki teherrel. Ha
ezeket egy ateista olvasná, azt mondaná:
„Gyermeteg, primitív emberi képzelgés,
hiszen Isten nincs.” Én pedig azt mon-
dom: van Isten!

Mint vegyész, nap mint nap látom,
hogy a kék lakmuszpapír, vagy a kék ka-
ralábé héja savtól (ecettől) megpirosodik,
lúgtól (szódabikarbónától) ismét megké-
kül. Honnan „tudja” a festékmolekula,
hogy savtól-lúgtól a színét kell változtat-
nia? Az ateista válasza: „Kémiai törvény.”
Ez igaz, de ezt a törvényt ki alkotta meg?
Ki plántálta a kis molekulákba, hogy így
kell „csinálniuk”? Nem mi, gyarló embe-
rek! Mi csak felismertük és alkalmazzuk a
törvényt. Hát akkor ki hozta létre? Valaki,
aki felettünk álló, akit Berzsenyi így fog-
almaz meg:

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Ezt az isteni sejtést kell egymásban tu-
datosítani és erősíteni. Ezt a célt szolgálja
ez a mi országos találkozó is. A talál-
kozó eredményességéhez Isten segítségét
kérjük. Legyen e találkozáson sok olyan
„H. Bélánk”, akinek a közösségből áradó
hit hoz lelki megbékélést.

Végül hálát adok Istennek, hogy erőt,
egészséget és eszt adott, hogy ezeket a so-
rokat megírhattam és megoszthattam ol-
vasóinkkal, közösségünkkel.

Találkozásra készülve

Külföldi ösztöndíjon járt teológusok
mondták, hogy onnan visszatérve
mennyeivel másképpen látják az itt-
honi dolgokat. Szélesebb látókörrrel,
egy sor új ismeretséggel, tapasztalat-
tal gazdagabban.

Ugyanez talán működik az ellenkező
irányban is. Értsd: nem feltétlenül kell
nekünk elmennünk ahhoz, hogy mi,
orosházi evangelikusok máshogyan
lássuk életünket. Elég lehet az, hogy
mások jönnek ide hozzánk, egy villa-
násnyi időre belépnek az életünkbe,
és elmondják, hogy mit tapasztalnak.
Talán ezek a tapasztalatok is eszmél-
tetnek bennünket.

Kedves történetem Péter apostol ta-
lálkozása Kornéliusszal (ApCsel 10).
Mindig ez az esemény jut eszembe,
amikor a találkozásról van szó. Az Úr
Jézus tanítványa egy álombeli látomás
hatására elmegy a pogányok közé.
Találkozik a római hadsereg egy tiszt-
jével, s kettejük között – ember voltu-
kon kívül – csak egyvalami közös,
hogy Istent félük.

Óriási áttörést jelentett ez a találko-
zás. A Krisztusról szóló örömhír – a vá-
lasztott nép után – eljutott a pogá-
nyokhoz, tehát mindenkihez. Hoz-
zánk is. Ez az esemény üdvösségünk
történetének az a pontja, ahol ez az
örökség, a megváltás örömhíre má-
sokhoz is, mindenkihez eljuthat, sza-
bad utat kap. Ezért lehet (lehetne) ne-
künk is szabad utunk egymáshoz.
Ezért találkozhatunk, nem csak test-
ben, hanem lélekben is: mert Krisztus
(örömhíre) találkozott velünk.

Tényleges találkozások. Ugye, nagy-
szerű élmény az, amikor egymást ko-
rábban nem ismerő, különböző csalá-
di háttérű, eltérő műveltségű, gon-
dolkodású emberek egyszerre csak
beszélgetni kezdenek!

Péter és Kornéliusz történetének egy
mondata nem hagy nyugodni. Ami-
kor találkoznak, a római százados elő-
ször leborul Péter előtt, kifejezve ezzel
azt, hogy istennek tartja. Ám ő kija-
vítja: „Állj fel, én is ember vagyok!”
Ezután ezt olvassuk: „... *beszélgetve*
bement vele...” (ApCsel 10,27). Mert
Isten Lelke ezt is elvégzi ember és em-
ber között. Nem csak az evangélium
terjed egyik embertől a másikig, sza-
vakban, hanem emberek között ilyen
híd is teremtetik: beszélgethetünk!
Ilyen találkozásokat kívánok minden-
kinek az orosházi evangelikus találko-
zón.
Nagy Ervin

Találkoz(z)unk augusztus 18-án!

Országos Találkozó

– gyakorlati kérések

Mintegy 8-9 hónapja kezdtük meg gyülekezetünkben a készülődést. Örömmel vettük a megtisztelő megbírást, hogy egyházközségünk vezetősége, munkatársak csapata vállalja fel a szervezéssel járó nem kis gondokat. Sokan önként csatlakoztak a munkatársi gárdához, hogy könnyebb legyen a szívesen vállalt teher. Mások imádságban hordozták a készülődést, és lelkes munkájukat is felajánlották. Szükségünk is van minderre, hiszen már péntek este közel 200 vendég érkezik meg, és a szombat reggeli regisztrációtól kezdve a vendégek vasárnap délutáni távozásáig sok figyelmességgel tartozunk azoknak, akik nem ismerik ki munkát nálunk.

Konkrét kérések

A legelső kérés a szeretet és a megértés rugalmassága: egyrészt minél többeket szeretnénk elhívni a mi gyülekezetünk-ből is erre a 2 napra, másrészt kérjük a házigazdák udvariasságát és figyelmességét is. Legyünk rugalmasak, és elsősorban a messziről jött vendégek számára tegyük lehetővé a templomban történő megfelelő elhelyezkedést.

A közös busszal érkezők fogadása is fontos, a tömegközlekedéssel érkezőké pedig – helyismeret hiányában – kifejezetten szükséges. Kell egy, az eligazodást biztosító csapat a buszpályaudvarra, valamint a vasútállomásra.

Szükséges pl. a szekciók helyszíneit illetően a tájékozódást segítő testvéri csapata, vagy az ebédeltetés rugalmassá tétele. Külön nehéz feladat lesz a templomi ültetés. Igaz, hogy a karzatokkal együtt több mint 2000 ülőhely van, de a jelentkezések örvendetesen nagy száma miatt segíteni kell a templomi elhelyezkedésben. A gondot az okozza, hogy van a templomban olyan padterület (a déli bejáratnál), ahol csak egyik oldalról lehet beülni. Ide olyan, udvariasságnal kéri tudó testvéreket várunk, akik – tapintattal és szeretettel – kéri a beljebb ülést a falig.

Már eddig is nagyon sok konkrét kérés hangzott el szóban is, szövegről, köszönettel vettük, hogy mindig voltak, akik meghallották ezeket.

Minden kérés összefoglalásaként: mint házigazdák, legyünk jelen minél többen, és a kérések kérése az, hogy legyünk nagyon figyelmesek, körültekintőek, segítőkészek. Mindenkinek köszönjük szíve és lelke nyitottságát a vendégekkel szemben.

Az alkalmak

Lesz egy egészen részletes műsorfü-

zet, de a kétnapos találkozó menetrendjét itt is leírjuk a kedves Olvasók számára, hogy tájékozódni, és szükség esetén dönteni tudjanak, valamint jobban felkészülhessenek a vendégek segítségére.

1. A találkozó augusztus 18-án, szombaton 10.00 órakor kezdődik. Zászlóátadás és üdvözlő szavak után *D. Szabik Imre* püspök-elnök mond megnyitó beszédet. Az igehirdetés szolgálatát *D. Dr. Harmati Béla* püspök végzi. Igihirdetésének alapigéje a Mt 9,5-ből: „Kelj fel...!”

2. A minket megtisztelő politikai vendégek köszöntőt mondanak, majd Dr. Mikola István egészségügyi miniszter tart előadást „Az egészséges nemzet (gondok, távlatok)” címmel.

Ebédészünet. (Az ebéd jelentkezés és megrendelés szerint.)

3. 14.00 órától kezdődően szekcióüléseket tartunk, két helyszínen. A nagytöbbség az evangélikus iskolába megy (előre megadott térkép és témamegjelölés szerint), más, kisebb létszámú csoportok a Táncsics gimnáziumban lesznek.

4. Pódiumbeszélgetés a templomban. *Vacsoraszünet.* (Egyénileg.)

Kiemelkedő szombati alkalmak

- A *Budapesti Evangéliumi Színház* előadásában Sík Sándor „István király” című színműve, 19.30-kor a Petőfi Művelődési Központ színháztermében. (Helyfoglalás érkezési sorrendben.)

- A *Lutheránia Énekkar* ünnepei koncertje templomunkban, szintén 19.30-kor.

- Evangélikus iskolánk néptáncos csoportjának szolgálata 19.30 órakor, rögtön utána a Pilisről érkező *Izsóp együttes* közös koncertje az orosházi ifjúsági gyülekezettel. Helyszín a Pingvin fagyizóval szemben.

Vasárnapi programok

1. 10.00 órakor ünnepi istentisztelet az Úr szent vacsorájának ünneplésével. Ekkor ígét hirdet *Ittész János* a nyugati evangélikus egyházkerület nemrég megválasztott püspöke. Az úrvacsora ünneplésének gördülékenységét több lelkész közös szolgálata teszi lehetővé.

Ebédészünet.

2. 14.00 órai kezdettel a találkozó befejező alkalmak következnek, aminek első részében *Dr. Szabó Lajos* rektor tart előadást a megtartott, megőrzött és jövővel rendelkező egyházzól. Ezt követően *Szokolay Sándor* „Jobbítsd a nemzetöt” kamarakantátája kerül előadásra.

3. Záró áhítatot e sorok írója tart a Mt 9,5-ből való második részletről „...és járj!” címmel. Mert az egész találkozó iga-

Találkozó, találkozások

Várom, úgy várom a találkozót

Várom reménykedve és *imával*, hogy a nagy gyülekezetben, a sokaságban is el tudjak csendesedni, és megadja Jézus a találkozást VELE. Megajándékoz „halló füllel”, megértjük, kihalljuk az igehirdetésekből, előadásokból a személyesen nekünk szóló üzenetet: „... neveden hívtalak téged, *enyém vagy*”.

Várom *örömmel*: találkozást a testvérekkel, a régen látottakkal. Akikkel konferenciákon, számos gyülekezeti alkalmon ismerkedtem meg, akiknek az „első szeretet” boldogsága csillogott a szemében. Hiszem, a sok év és a földrajzi távolság ellenére tudjuk egymásról: a keskeny úton járunk. „*Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.*”

Várom *reménységgel*: fiatalokkal, új gyülekezeti tagokkal való találkozás alkalmát. Várom a sok édesapát és édesanyát gyermekeikkel, akiket úgy szeretek! A gyermekeket, akikkel kapcsolatban Jézus szelid szava így hangzott: „*Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket...*”

Szeretettel és reménységgel gondolhatok azokra, akik előrementek, és az örök hajlékban várják a nagy találkozást.

Várom a találkozást *okos szóra nyitottan*, hogy újra feltöltekezhessünk (okos) ismeretekkel a sokféle hivatásban, de egyirányú szolgálatban. „*A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme.*”

Várom *izgalommal*: vajha mindenki megkapná, amire szüksége van, léleken, szellemben, körülményekben egyaránt. Legyen ékes rend, maradjon távol minden, ami zavarkeltő, kicsinyes. „*Isten nem a zűrzavar, hanem a békeesség Istene.*”

Várom *ujjongva*: ragyoghassanak az arcok, a szeretet és öröm jó illata töltse be ezt a kétnapos ünnepet. „*Énekeljétek, dicsérve és magasztalva az Urat, mert jó, mert örökké tart szeretete.*”

Várom hálával, amiért Urunk megengedi 2001 augusztusában a *találkozót Orosházán!*

Musztafáné Horváth Györgyi

zi lelki tartalma és intenciója, a követésre biztatás. Jézus követésére akar biztatni: aktív követésre.

Ribár János

Az Orosházi Evangélikusok Lapjának története

Amit a lapról Békés megye sajtóbiográfijából megtudhatunk: az Orosházi Evangélikusok Lapja 1927 májusától 1939-ig jelent meg, havi rendszerességgel. Laptulajdonos 1931. december 31-ig: az Orosházi Evangélikus Egyház. Felelős szerkesztő és kiadó: Kálmán Rezső. Nyomatott: Demartsik Ferenc (Friss Hírek) nyomdájában, helyben. Előfizetési díj: tetszés szerint.

megtett a lap megindításának érdekében. Megszerzték a püspöki hozzájárulást, s a miniszterelnökség sajtóügyi osztályától a lapedigélyt is.

A nyomtatásra nyilvános pályázatot írtak ki a helybéli nyomdatulajdonosok részére. A lap nyomtatásával, „mint legolcsóbbal”, Demartsik Ferenc nyomdatulajdonost bízták meg.

Az Orosházi Evangélikusok Lapja a

A beköszöntő is szívhez szólóra sikerült: „Isten nevében zörgetünk szíved ajtaján kedves testvérem [...] A mi lapunk lesz ez, miénk, orosházi evangélikusoké [...] Ezzel a kis lappal ott akarunk lenni a te szíved mellett, osztozni örömben, bánatban, együtt járni jóban és rosszban...” Az aggályoskodókat látszott igazolni, hogy igen sok lap visszajött azzal a megjegyzéssel, hogy a címzett eltávozott, vagy ismeretlen.

Az újság kedvező fogadtatásának jele volt viszont, hogy már az első szám megjelenése után olvasói kérés érkezett a szerkesztőhöz: „A lapban minden hónapban közöltessék azon családok névsora, kiket a lelkészek meglátogattak.”

Az igazsághoz tartozik, hogy a lap – megjelenésének hat esztendeje alatt – mindvégig fennmaradásáért küzdött. A felelős szerkesztő még a képviselő-testület tagjait is nemegyszer kénytelen volt arra kérni: „Az előfizetési íveket jó lélekkel fogadni és aláírni szíveskedjenek.”

Időközben a lap arcadata is megújult. Az Orosházi Evangélikusok Lapja 1928. augusztusáig a felső képen bemutatott fejléccel viselte. Egy hónappal később viszont már az alsó képen látható – esztétikusabb – fejléc alatt jelent meg. A változás rövid története a következő: a lap két számának megjelenése közötti időben Kálmán Rezső két kis csomagot és az alábbi levelet kapta Debrecenből, Nagy József tanártól, „községünk szülöttétől”.

*„Kedves Barátom!
Midőn megköszönöm azon szíves
figyelmedet, hogy az Orosházi
Evangélikusok Lapját számomra*

A lap indításának gondolata több mint két évtizeddel Veres József „Evangélikus Egyház és Iskola” c. lapjának megszűnése után, 1927-ben vetődött fel az egyház képviselő-testülete előtt. A többség egyetértett a lap indításával, azt szükségesnek, sőt nagyon fontosnak találták, ezért többen a javaslat elfogadását ajánlották.

A képviselők közül ketten aggályukat is megfogalmazták a testületi ülésen. Egyik tiszteletreméltó képviselő például a lap megindítását korainak tartotta, s úgy gondolta, hogy „azt a hívek úgy sem fogják megkedvelni.”

A másik testületi tag, a megindítandó újságtól szintén nem sokat remélt, s benne csak „az adókulcs felemelését látta.” A lap beindítását a képviselő-testület végül mégis elfogadta, s a várható költségekre háromezer pengőt egyhangúlag megszavazott. Egyben megbízta a lelkészi és tanítói kart a lap megindításának előkészítésével. Történt mindez 1927. február első napján.

Április 19-én az igazgató lelkész már azt jelenthette a testületnek, hogy a létrehozott bizottság minden szükséges lépést

mai (1994 óta megjelenő) Orosházi Harangszóval azonos formátumban, nyolc oldalon jelent meg. A bizottság javaslatával összhangban, a képviselő-testület a felelős szerkesztői teendők ellátásával Kálmán Rezső lelkészre bízta meg.

A felelős szerkesztő egy hónap múltán (május 20.) nem egészen felhőtlen bejelentéssel volt kénytelen a testület elé állni. Jó hír volt, hogy a várva várt lap első száma megjelent, s azokat szét is postázták.

küldöd, engedd meg, hogy
jóindulatod viszonzásául s mindig
szíveim mélyéből szeretett orosházi ev.
egyházam iránt való hálám jeléül –
egyelőre – följajánljam az ország első
rajzoló művésze: Haranghy Jenő
festőművész, budapesti
iparművészeti főiskolai tanár által
rajzolt eredeti fejléct, s annak
levelemmel egyidejűleg küldött
kliséjét.”

Így történt, hogy a lap homlokát 1928 szeptemberétől kezdve mindvégig ez az ajándékba kapott művészi fejléc díszítette.

A szerkesztő 1932-ben ismét „a nehéz viszonyokban lelte magyarázatát” annak, hogy a képviselő-testület nem szavazott meg segílyt a saját lapja számára. Mivel a lapot példányonként nem árusították, csak annyi példányt nyomattak ki, ahány előfizető volt, így legalább ezer előfizetőre lett volna szükség ahhoz, hogy az újság megjelenése biztosítva legyen. Az előfizetés ekkor 2 pengő volt egy évre, amit részletekben is elfogadtak.

Az említett sajtóbibliográfia szerint 1931. december 31-ig az Orosházi Evangélikus Egyház volt a laptulajdonos. Való igaz, hogy a lap 1932. évi első számától kezdve nincs feltüntetve a laptulajdonos neve, de nem tudunk arról, hogy az egyház bárkinek is átadta volna a lap tulajdonjogát.

A bibliográfia a lap megjelenését 1927–1939-re teszi, holott a lap az 1933. évi VII. évfolyam 2. számával (Kálmán Rezső lelkész, felelős szerkesztő elhunyt előtt négy hónappal) szűnt meg. Ezt követően jelent meg az „Orosházi Evangélikus Élet”, amely formátumában is teljesen eltérő volt lapelődjétől, de ez már egy másik történet.

Fürst Enikő:

„Kelj fel, és járj!”

Néhány légiesen könnyed vonalból megelevenedő kép járja be az országot. Jelkép, a III. Országos Evangélikus Találkozó jelképe... Az Evangélikus Élet olvasói hetenként találkozhatnak vele.

Két alak kel életre, két alak fejezi ki az ember esendőségét és Istennek Krisztusban megjelent kegyelmét. Két bámulatosan egyszerűen felvázolt, mindent kifejező emberalak.

Térdelve, segélykérőn emeli karjait az egyik. Fejtartása mutatja, hogy felfelé tekint. Szinte látni könnyörgő pillantását – hallani esedéklő hangját...

Szelíd gyengédséggel hajol feléje a másik. Kezeivel áld és felemel, alakja békességet, megbocsátást és szeretetet sugároz. Jézus ó! Ki más lehetne? Csak Ó mondhatja ma is ugyanazzal a gyógyító erővel, ahogyan két évezrede mondja: „Kelj fel, és járj!”

A sokaság hiányzik a képről, de tudjuk, hogy ott van. „A sokaság pedig ezt látván elálmélkodék és dicsőíté az Istent...” [Mt 9,8]

A jelenet évezredek távolából is időszzerű, mai!

Manapság az ember a sokaság tagjaként is többnyire egyedül marad gondjaival, testi-lelki bajaival, bűneivel, megoldhatatlan – néha csak annak érzett problémáival.

A harsány, lármás világ sem feltűnő üzleti reklámjaival, minden bajra gyógyírt kínáló csodás szereivel, bölcs tanácsai-

val, sem misztikusan bódító újabb és újabb tanaival, sem csalhatatlannak hitt szociális rendszereivel nem képes segíteni!

Minden jóakarat ellenére egyre terjednek az újabb és még újabb kábítószerek, pusztítanak a legkülönfélébb betegségek... az emberiség segítségért kiált!

Jézus szava szól ma is! Hangzik a hívás napról napra, hétköznap és vasárnap, rendszeresen ismétlődő és különleges alkalmakon egyaránt! A hívás szól, csak meg kell hallani!

Jó lenne, ha az előttünk álló országos találkozón is minél többen meghallanánk és szívünkbe fogadnánk Jézus biztatását: „Kelj fel, és járj!”

**„Mondja bizony minden ember:
Baldog vagy, Pannónia.
Zengjen ajkad, szóljon vígan
Most az Isten himnusza.
Mert nem a köznép sorából
Küldött Isten nevelőt:
Királyod lett prédikátor,
Apostolod, magvetőd.”**

**[Szent István zsolozsmájából,
XV. század]**

2001. augusztus 20.

Gyülekezeti életünk igei és közösségi alkalmai

Minden vasárnap 10 órai kezdettel istentisztelet és a hónap első vasárnapján ünnepeljük mindig az Úr szent vacsoráját. Vasárnap esténként 18 órai kezdettel hallgathatjuk Isten igéjét. Ugyancsak vasárnaponként 9 órai kezdettel gyermek-istentisztelet.

Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel reggeli áhítat, az Útmutató alapján.

Csütörtökönként 18 órai kezdettel istentisztelet, és utána testvéri lelki beszélgetés lehetőségét kínáljuk. Bizony, többen is élhetnének ezzel az alkalommal! Sokszor hallunk panaszt magányról – kedves lehetőséget kínálunk arra, hogy testvéri közösségben, szeretetben és békességben érdekes témákról beszéljünk.

Szombatoként 16.30-kor a tizenéves fiataloknak kínálunk olyan közösséget, ahol igei kérdésekről éppen úgy lehet beszélgetni, mint a korosztályukat foglalkoztató, sokszor krízisektől tarkított életük megoldhatatlannak látszó kérdéseiről.

Ugyancsak szombaton 19.30-tól pedig a felnőtt korosztályú fiatalokat várjuk.

Felhívjuk a figyelmet, hogy ún. gyülekezeti diakóniai csoportunk is működik, amely a gyülekezeti élet sokféle gyakorlati ügyeit, dolgait vállalja fel. Az egyik legfontosabb tevékenysége a betegek, idősek, magányosok látogatása és számontartása. A tagok örömmel vesznek részt a különféle regionális vagy országos konferenciákon is. Ebbe a közösségbe is bármikor be lehet kerülni, hívjuk is azokat, akik szívesen szolgálnak. Ez a szolgálat is mindig Isten dicsőségét szolgálja.

Ősszel, szeptember végén újra indul a „Hittan felnőtteknek” ismereteket adó és hitet mélyítő sorozata. 2000/2001-ben már kísérletet tettünk rá, és örömmel vettük a lelki érdeklődést és a kitartó részvételt a behatárolt alkalmakon. A jelentkezés – mint tavaly is – önkéntes, de utána elvárt a kitartó és hűséges részvétel. A szekták hódítási és halászási lehetőségét nagyon sokszor a keresztyén műveltség hiánya okozza.

Ki tervezte az orosházi templomot?

Isten házának, a hívők lelki otthonának a felépítése az egyházközség számára a legnagyobb és legszebb feladat. Az 1744-ben idesereglett, evangélikus hitük miatt még évtizedekig üldözött orosháziaknak 42 évet kellett várniuk, mire végleges szent hajlékuk elkészült. A letelepedés első éveitől volt szerény imaházuk, 1768-ban pedig már – a Helytartótanács engedélye nélkül – kőből és fából épített ideiglenes templomuk. 1781-től a protestánsoknak szabad vallásgyakorlatot biztosítottak, kikerültek a katolikusok ellenőrzése alól, s ha volt pénzüik, templomot is építhettek.

Mai műemléktemplomunk főbejárata melletti táblán az alábbi olvasható: „Épült késő barokk stílusban, ismeretlen mester tervei szerint: a torony 1777-ben, a kelet-nyugati főhajó 1786-ban, a déli toldalék pedig 1830-ban. A torony eredetileg külön állott, az összeépítés ideje bizonytalan.”

Az, hogy a templom általunk nem ismert mester tervei alapján készült el, megmozgatta az utóbbi másfél évszázad orosházi hely- és egyháztörténezeinek fantáziáját. Ki lehetett az, aki ilyen mesterialkotást hozott létre? A titok azonban titok maradt, minden erőfeszítés ellenére. A rejtély egyelőre megfejtetlen.

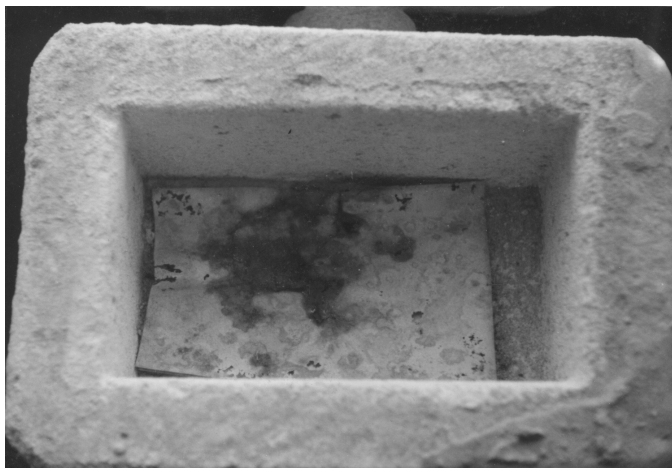
Sokunk képzelete nekilódult annak idején, amikor arról értesültünk, hogy evangélikus templomunk falában, a soros felújítási munkák közben egy kőládikát talált az ott dolgozó kőműves. Benne pedig az alapító okiratot. Reméltük, megtudjuk végre, ki tervezte-építette a templomot. S azt is reméltük, a ládikából más érdekes dolgok is előkerülnek. 1985. június 4-ét mutatott ekkor a naptár. Egyházközségünk éppen elkezdte a készülődést az 1986-os jubileumra, a templom felépítésének 200 éves évfordulójára. Ma komoly acélhengerekben helyezik el az építmény dokumentumait, fémpénzeket, CD-re felvett közlendőket küldenek az utókornak, amit időálló módon jól bebetonoznak, nehogy 1000 évnél előbb napvilágot lásson. A kü-

lönböző újságok legtöbbször pontosan leírják az üzenetek szövegét is. 215 éve azonban még híre-hamva sem volt a környékünkön semmiféle újságnak, még egyházi jegyzőkönyveink sincsenek ebből az időszakból.

A ládika fedelén a templom építésének ideje: 1786

Feltehetően Szimonidesz János templomépítő lelkészünk felkérésére csinált egy mészkőládikát a kőfaragó mester, hozzá egy ízléses fedelet, melynek alsó részén az 1786-os évszám olvasható. A ládika külső méretei: 22 cm széles, 32 cm hosszú és 15,3 cm magas. Belső méretei:

A kőkazetta felülnézetben, alján a templomépítés okirata

2,5 cm mély, 22 cm hosszú és 8,5 cm magas. A fedél méretei: 15 cm széles, 26 cm hosszú és 6,5 cm magas. A tetején gomb alakú fogantyú van. Érdekes, hogy nem az alapba helyezték el, hanem a templom főhajójának déli oldalán, 160 cm magasan, 40 cm-re az épület keleti végétől. A szakembe-

rek szerint az alapító okirat ilyenforma elhelyezése egészen ritka.

A néhány méterre fekvő keleti templomajtó felett található egy korabeli véset: „Isten kegyelméből, második József engedelmeiből építtetett ez a ház, áldott légy oh Orosház. MDCCCLXXXVI. esztendő. T. Simonides János p. Szalay Gy. b. alatt.”

A templom tatarozását egyébként 1985. május 2-án kezdték. Az egyház – a költségek lényeges csökkentése miatt – saját építőipari vállalkozást hozott létre négy taggal (Dér István szigetelő, Szántó László ács, Nyerges Béla kőműves, Szekeres Sándor festő), akik 1 évig végezték a közel 2 millió forintba került teljes renoválást.

A templom külső vakolatát három méter magasságig levető kőműves már az első napokban figyelmes lett arra, hogy a téglasorból egy boltív tűnik ki. Szólt a lelkészeknek is, akik úgy határoztak, bontsa ki a mester a boltívben lévő téglákat. Soha nem lehet tudni, mi van az üregben. Közben jó pár nap telt el, és egyszer csak feltűnt a kőládika, benne a latin nyelven írt alapító okirat. A 200 éves papír rendkívül rossz állapotban volt, nem is mert hozzányúlni senki. A kőládával együtt a budapesti Iparművészeti Múzeumba szállították, ahol Soós Katalin restaurátor műanyag fólia segítségével és különféle japán rostok felhasználásával emelte ki és konzerválta a hiányos és töredezett iratot.

Mi van a papíron? Amit a napokban egészen rövid idő alatt megfejtettünk: Az 1786-os alapozásnál a Károlyi birtokosok képviselőjében Marthon Péter volt jelen, itt szolgált a Gömör megyei származású lelkész Szimonidesz János, Zalay György bíró (nem Szalay!), továbbá Isatzky István, Kiss Ferenc, Varga Ádám, Gombkötő Mihály, Zelenka György, Mulai (?) István, Pusztay Ádám, Szikora Márton és Sin (?) István tisztségviselők. A papíron van még egy kevés olvashatatlan szöveg, egy-két megfejtetlen név is.

A négyrétre hajtott, megbarnult, erősen foltos irat üveg alá helyezve egyhá-

zunk levéltárában van. Mérete 37,5 cm × 48,5 cm. Az összehajtogatott papírból minden oldalon ugyanott, összességében körülbelül az egyötöde teljesen hiányzik, a szöveges részből is. Így aztán *továbbra sem tudjuk, ki tervezte és építette fel templomunkat.*

1986-ban a presbitérium úgy döntött, hogy az eredeti kőládikát nem helyezi vissza, hanem Kiss László műköves mesterrel egy újat készített; ehhez a belső tokot Gyarmati János műszerész alkotta. Eljött a nagy nap, 1986. május 25-e, amikor a teljesen megújult kétszáz éves templomban hálaadó istentiszteletet tartottak. A lélekemelő ünnepség után a gyülekezet kivonult a templomból és a három akkori lelkész (Pintér János esperes, Kis János igazgató lelkész, Gyarmati István lelkész) által fogalmazott új okiratot – amelyet Szlotta András grafikus művészi betűkkel formált meg – felolvasták. Ezután a kazettába tették, majd Dér István elhelyezte az új ládát az eredeti helyére, és vastag üveggel beüvegezte úgy, hogy az még a templomkert kerítésén túlról is jól látható legyen. Rövid idő után aggályossá vált, hogy a sima, bár vastagabb üveg mögött a kazetta és az új okirat nincs biztonságban. Felkérték Farkas Dezső lakatosmestert, hogy „arányos, finom művű vasrácsot” építsen be az üvegfal mögé. Ő ezt szívesen teljesítette és ingyenesen végezte el a munkát.

A II. József által 1781. október 25-én kiadott Türelmi Rendeletet követő másfél-két évtizedben legalább száz evangélikus templom épült fel Magyarországon, Apostagtól kezdve Balassagyarmaton, Ósagárdon át Zalaistvándig. Békés megyében a csabai kistemplom már állt, a szarvasi és az első mezőberényi 1788-ban, a másik mezőberényi 1792–97-ig készült el, a tótkomlói 1795-ben. De sorolhatnánk tovább az ugyanakkor építkező gyülekezeteket: Bakonyszombathely, Bikács, Boba, Bonyhád, Bük, Egyházaskozár, Győr, Harta, Kemeneshőgyész, Lucfalva, Mencshely, Nyíregyháza, Oroszlány, Sopron, Tordas, Varsád stb. (Elnézést azoktól, akiket kihagytunk).

Cseppet reménykedve abban bizakodunk, hogy az Országos Evangélikus Találkozóra hozzánk érkező 1500 vidéki vendégből legalább egy lesz, aki e sorokat olvasva azt mondja: – Régi írásokból tudom, hogy a mi templomunkat is az a mester tervezte és építette, aki az orosházi evangélikus templomot. (S mindezt megírja az Orosházi Harangszónak.) Szép lenne, ha így lenne!

Nagy Ervinné:

Ugye, találkozunk?

Lépések zaja. A távolság leküzdése embertől emberig, lélektől lélekig. Sokszor még a legrövidebb út is hosszúnak tűnik. Aztán meleg kézfogás, forró üdvözlések. Az együtt töltött kellemes órák, s a hatalmas beszélgetések jövőképe villan fel, villanyoz fel.

Várom már, hogy lépéseink összeérjenek, hogy találkozunk. Mint ismerős ismeretlenek. Lehet, hogy már többször elmentünk egymás mellett. Lehet, hogy már régóta figyellek és figyelsz. Lehet, hogy egy teljesen új arc vagy. Ez most már voltaképpen mindegy is, hiszen *az álom látszik megvalósulni.*

Tudod, kell a világnak is ez a találkozás. Annyi közömbösség és ridegség ferközt már így is belé. Kihúlni vagy kihalni látszik minden jó érzés, mi az isteni rend szerint emberré tenné az embert. Elhiszed-e, hogy pusztá kézfogásunkra is felmelegedne kissé?

Tudom, tudom: kell a szellemnek is a táplálék. De a lélek már éhen halni készül! Fontos a sok okos gondolat is. De a legfontosabb az, hogy találkozunk: te meg én.

Ugye, találkozunk? Én már nagyon készülődöm. Mint a Kisherceg rókája: „Ha például délután négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál bolder leszek.”

Azért kicsit félek is. Jobban mondván féltém magamat. Milyen nehéz lesz majd

a búcsúzás! Előre érzem az ürességet, mely rám fog szakadni. És a szívemben lüktet a kérdés: mi lesz, ha elfelejtesz?

Minden búcsúzás nehéz, és tudom, ez sem lesz könnyű. Még majd leltárt is kell készíteni: mit adtam, mit kaptam. Vajon felébred-e akkor bennem és benned a vágy egy következő találkozás iránt? És ha újra találkozunk, ugye tudod, hogy akkor már nem mehetsz el mellettem úgy, mintha semmi közünk sem lenne egymáshoz?

„A rettenetes veszedelem, a pogány hódítás már Európa szívéig, ennek az országnak, hazámnak testéig ért.

Isten csodája, hogyan tudta eddig is kiállni azt a tenger sok szenvedést – harc, gyász, feldúlt földek, tönkretett életek –, s egyetlenegy nép, amely megpróbál ellenállni!”

[Hunyadi János, 1448]

Béke nekik

Városunkban 2001. augusztus 18–19-én, a III. Országos Evangélikus Találkozó alkalmával megforduló vendégek közül bizonyára sokan elolvassák majd a templom északi falában elhelyezett, Szimonidesz János templomépitő lelkész sírkövének feliratát. Kevesen tudhatják viszont, hogy az alvégi temetőből 1956-ban behozott vörös márvány sírkő fal felőli belső oldalán, Szimonidesz János feleségének sírfelirata rejtőzik. A láthatatlanná tett felirat a következő:

*Hitvesse
PELTZER SUSANNA
dec. XVIII. MDCCCXIX
életének LVII. esztendőjében
ide temetett
Édes szülejük áldott emlékezetére
szentelték ezen sírkövet
gyászba borult leányjai*

A felirat szövege azt sugallja, hogy gyermekeik a sírkövet édesapjuk, Szimonidesz János három évvel később, 1822-ben bekövetkezett halála után állíttatták. (Édesanyjuk szülei: Peltzer Sámuel Zala megyei orvos és Gáli Mária voltak.)

Közreadja: Verasztó Antal

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELESEK (3 éven aluli gyermekek)

Németh Lajos és Kiss Márta leánya:

GRÉTA 2001. június 3.

Dimák József és Csernus Szilvia leánya:

GRÉTA 2001. június 3.

Mezei Gábor és Gömöri Andrea fia:

CSONGOR 2001. június 3.

Nagy András és Juhász Annamária fia:

DÁVID ANDRÁS 2001. június 23.

Kocsis György és Gáspár Márta leánya:

KRISZTINA 2001. június 24.

Geiszt Attila és Szabó Tünde leánya:

DÓRA 2001. július 15.

Szabó Sándor és Ravasz Mária leánya:

CSENGE 2001. július 22.

Ivacska Béla és Szekercés Ágnes leánya:

KITTI 2001. július 22.

Pádár László és Csizmadia Margit fia:

LÁSZLÓ FERENC 2001. július 29.

**ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN
ÉS CSALÁDJUKON!**

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

Albert György és Németh Krisztina 2001. június 2.

**ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON
ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!**

TEMETÉSEK (2001. május 26.–2001. július 27.)

Ferenczy Éva (54) · Antali Sándorné (Dominkó Jolán 74) · Vass György (79) · Sitkei Istvánné (Németh Julianna 88) · Tóth Pálné (Sápi Ilona 77) · Halustyik Mihály (79) · Balogh József (85) · Birkás Sándor (62) · Rideg Béla (85) · Gelegonya Sándor (68) · Horváth Ferencné (Balogh Erzsébet 81) · Rajki Béláné (Zalai Etelka 74) · Mórocz Lajos (82) · Bán József (52) · Kiss Józsefné (Farkas Matild 74) · id. Somogyi Imre (75) · özv. Tarr Lajosné (Vági Etelka 84) · Szula Zoltán (31) · Szendi Horváth Ferenc (78) · Berta Géza (54) · Ruzsinszky János (59) · Kiss Józsefné (Dénes Julianna 83) · özv. Kiss Józsefné (Jámbor Ilona 88) · Kővári Pálné (Ágoston Etelka Julianna 80) · Ádász Ferencné (Dénes Ida 75) · Vági József (89) · Krajczár Tünde Barbara (9) · Pataki Sándor (51) · Garai Andrásné (Györgyi Jolán 70)

**A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] DE AKI AZ ISTEN
AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.
(1Jn 2,17)**

III. Országos Evangélikus Találkozó

Orosháza, 2001. augusztus 18–19.

Orosházi
HARANGSZÓ

Kiadja: az Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.) · **Felelős kiadó:** Ribár János lelkész, esperes és Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő · **Tördelőszerkesztő:** Szatmári László · **Nyomtatás:** Iniciale Bt., Orosháza

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

(2001. május 25.–2001. július 28.)

özv. Berta Imréné	1000 Ft
Törös Antalné	500 Ft
Macher Lajosné	1000 Ft
Varga Antal	1000 Ft
Szemenyei Ferenc	1000 Ft
Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium	3000 Ft
Lovas Éva	500 Ft
Dr. Kiss A. Sándor, Szeged	3000 Ft
özv. Süle Lajosné	1000 Ft
Pleskó Pál	1500 Ft
Kiss Józsefné	1000 Ft
Szikora Józsefné	1000 Ft
Nagy Dénesné	500 Ft
Gyöngyösi Katalin	500 Ft
Tóth Lajos	1000 Ft
Tarsoly Lászlóné	1000 Ft
Szász Antal	1000 Ft
Baranyai Béla	500 Ft
Tóth Lenke	1000 Ft
Evangélikus Egyházközség, Zomba	5000 Ft
Szász Zoltán	2000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő további 6 testvérünk adománya	7500 Ft

KÖSZÖNJÜK! ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN AZ ADAKOZÓKON!

Óriási vihar

Rövid idő alatt jelentős pusztítást végzett egy hirtelen jött vihar 2001. július 20-án, pénteken 17 óra előtt néhány perccel. A rettenetes erővel tomboló vihar mintegy 2 percig tartott, de ennyi idő elegendő volt arra, hogy jelentősen megrongálja egyházi épületeinket. A kárunk mintegy 4,2 millió forint. Természetesen évek, évtizedek óta rendes és jelentős összeget fizető biztosítottak vagyunk, s a költségelőirányzatot – kárszakértői megtekintés után – beadtuk. A helyrehozattal nem várhattunk, részben az esetleges újabb esőzések, részben az Országos Találkozó miatt sem. Reméljük a biztosítótársaság helyes és nekünk is megfelelő döntését.

Döbbenetes volt átélni a vihart. Rettenetes volt az ereje. Pedig ezt Isten felfoghatatlan hatalmához képest könnyed szellőnek is aligha nevezhetnénk. Mégis szinte bémult csodálkozással figyelhattuk a vihar tombolását.